

de pag.'s 16-17), lagen de aardolie-installaties van een ondermaatschappij van de BPM, de Nederlands-Nieuw-Guinea Petroleum Maatschappij. De technici van die maatschappij waren midden februari '42 naar Australië geëvacueerd en nadien, aangevuld met anderen, opgenomen in een Nederlands 'oliebataljon'; dat bataljon zou kunnen helpen om er voor te zorgen dat de Amerikanen een deel van de olie die zij voor hun offensieven nodig hadden, vlakbij het strijdtoneel zouden kunnen winnen.

De twee belangrijkste conclusies van het *Joint War Plans Committee* waren dat zowel de algemene route langs Nieuw-Guinea als die via de eilandengroepen, in de *Central Pacific* dus, diende te worden gevolgd en dat daarbij het accent moest liggen op de tweede route: daar immers zouden de talloze nieuwe eenheden die aan de *Pacific Fleet* werden toegevoegd, de vliegkampschepen in de eerste plaats, het best tot hun recht kunnen komen.

Die conclusies werden op 8 mei '43 door de *Joint Chiefs of Staff* goedgekeurd.

Het gevolg hiervan was dat de Amerikanen precies wisten hoe zij de oorlog tegen Japan wensten voort te zetten, toen later in mei in Washington een nieuwe grote conferentie van de Geallieerde oorlogsleiders werd gehouden. Churchill en de Britse *Chiefs of Staff* toonden er zich bezorgd dat de Amerikanen zich, ten nadele van de oorlog in Europa, teveel concentreerden op de *Pacific*, maar Roosevelt en de Amerikaanse *Joint Chiefs* hielden er aan vast dat de oorlog tegen Japan met kracht moest worden voortgezet. Er werd van uitgegaan dat die oorlog, als eenmaal Duitsland en Italië verslagen waren, nog drie jaar zou duren. Het bereiken van de kust van Zuid-China bleef het doel van de Amerikaanse operaties. Gemeend werd evenwel dat men in de tweede helft van '43 en in '44 nog een flink eind van China verwijderd zou blijven: het vastgestelde plan zag niet verder dan tot de verovering van de resterende Salomons-eilanden, de Bismarck-archipel (met inbegrip van Rabaul) en Nieuw-Guinea.

Veel aandacht werd ook besteed aan Zuidoost-Azië.

Gelijk eerder vermeld, was in Casablanca besloten dat in november '43 een landing zou worden uitgevoerd in het zuiden van Birma teneinde Rangoon te heroveren; dan zou ook de Birma-weg naar Tsjoengking weer geopend kunnen worden. In Washington nu bleek dat de Britten bij nader inzien niets voor die landing voelden: zij zagen geen heil in moeizame operaties in moerassige gebieden (in januari '43 was een poging om Birma langs de kust in het noorden binnen te dringen mislukt)